

Diplomová práce komplexně analyzuje návrat propagandistického normalizačního seriálu Třicet případů majora Zemana do mediálního, politického a společenského diskurzu po roce 1989, přičemž zkoumá nejen proměny recepce díla skrze srovnání mediálních obsahů a vývoj diváckého zájmu v rámci masových i síťových platforem, ale nabízí rovněž pohled na detailní strukturu diváků a první uvedení cyklu v České televizi. V další části se práce zabývá satirizujícími a mytologizujícími aspekty cyklu, zkoumající je na půdorysu širokého spektra reprezentace seriálu v literatuře, hudbě či filmu. Text rovněž objevně zachycuje etablování, strukturu a komunikační procesy fandomové subkultury majora Zemana, jež se v českém kinematografickém diskurzu zcela vymyká kategorii běžného publika a jejíž zevrubné pozorování zaplňuje prázdné místo v akademické oblasti výzkumu diváckého chování. Neméně důležité je zachycení výukového potenciálu díla a zhodnocení aktuálních snah o jeho využití. Na základě zjištěných poznatků se v závěru text věnuje zkoumané otázce, zda dochází k deideologizaci díla a případně jakého je tato deideologizace charakteru. Tyto výstupy vedou následně k vyjasnění primárního závěru, zda si seriál o majoru Zemanovi zachoval svoji persvazivní funkci a představuje nebezpečí i více než dvě desetiletí po demokratizaci české společnosti.